

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4ECdo/12/2018
Identifikačné číslo spisu:	6911214072
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2018
Meno a priezvisko:	Mgr. Katarína Beniačová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:6911214072.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej WM Consulting & Communication, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Žilinská cesta 130, IČO: 34 127 798, zastúpenej spoločnosťou Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Žilinská cesta 130, IČO: 36 866 598, proti povinným 1/ I. bývajúcemu v O., 2/ R. bývajúcej v O. 3/ I., bývajúcemu v V., 4/ C., bývajúcemu v T., o vymoženie pohľadávky vo výške 1 728,08 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 3 Er 2218/2011, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. mája 2015 sp. zn. 43 CoE 106/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Povinní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rimavská Sobota uznesením zo 17. januára 2013 č. k. 3 Er 2218/2011-37 exekúciu s poukazom na § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku zastavil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že povinný 3/ navrhol exekúciu zastaviť z dôvodu premlčania pohľadávky oprávnenej. Súd prvej inštancie konštatoval, že povinný 3/ uvedeným podaním vzniesol námietku premlčania proti uplatnenému nároku oprávnenej, pričom v danom prípade 10-ročná premlčacia lehota na vykonanie rozhodnutia v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka začala plynúť dňom vykonateľnosti exekučného titulu t. j. 28. júna 1999 a uplynula dňa 28. júna 2009. Vzhľadom k tomu súd prvej inštancie podľa § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku exekúciu zastavil z dôvodu zániku práva oprávnenej na vymáhanie pohľadávky.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie oprávnenej uznesením z 28. mája 2015 č. k. 43 CoE 106/2015-71 rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Odvolací súd uviedol, že pri výkone rozhodnutia možno námietku premlčania uplatniť len ako dôvod na zastavenie exekúcie podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. V takomto prípade totiž nejde o zánik práva priznaného vykonávaným rozhodnutím podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku, ale o iný dôvod, pre ktorý nemožno rozhodnutie vykonať. V danom prípade je zrejmé, že oprávnená si uplatnila právo z exekučného titulu po uplynutí 10-ročnej premlčacej lehoty,

preto odvolací súd považoval premlčiaciu námietku povinného 3/ vznesenú v návrhu na zastavenie exekúcie za dôvodnú. Odvolací súd doplnil, že nakoľko v exekučnom titule bolo priznané nedeliteľné plnenie, plyní premlčacia doba vo vzťahu ku spoludlžníkom spoločne, a nie zvlášť (in personam) ako je tomu pri deliteľných záväzkoch, a preto účinky premlčania nároku veriteľa voči jednému dlžníkovi sa vzťahujú aj na jeho nároky voči ostatným dlžníkom. Odvolací súd konštatoval, že vznesením námietky premlčania jedného zo solidárnych dlžníkov -povinných došlo k zániku nároku na výkon rozhodnutia, a nie tak ako to nesprávne konštatoval súd prvej inštancie k zániku práva exekučným titulom priznaného.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Dovolateľka mala za to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil druh plnenia, na ktoré boli zaviazaní povinní. Podľa jej názoru boli povinní exekučným titulom zaviazaní na solidárne plnenie, t. j. plnenie, ktoré je oprávnená požadovať od ktoréhokoľvek z povinných. V takom prípade sa jedná vždy o samostatné právo voči každému solidárnemu dlžníkovi. Zároveň vyvodila z právnej teórie, že skutočnosti spôsobujúce zánik záväzkov bez uspokojenia veriteľa nemajú zásadne objektívne, ale len subjektívne následky, čo znamená, že spôsobujú zánik záväzkovo-právneho vzťahu medzi veriteľom a tým dlžníkom, ktorého sa týkajú. Dovolateľka teda konštatovala, že nakoľko je v danom prípade spoločné plnenie povinných solidárne a nie nedielne, námietka podaná povinným 3/ žiadnym spôsobom nezasiahla do jej nároku voči ostatným povinným, a preto neexistuje dôvod, aby bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú aj voči povinným 1/, 2/ a 4/, nakoľko títo nevzniesli námietku premlčania. Na základe uvedeného dovolateľka žiadala, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu voči povinným 1/, 2/ a 4/ a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Povinní sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)] po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) oprávnená, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 419 C.s.p.); dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

6. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Vzhľadom na to, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (28. septembra 2015), dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 2 C.s.p. a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 239 O.s.p.

8. V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal.

9. V danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie. Dôvody prípustnosti dovolania proti uzneseniu vymedzoval § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažným procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

10. Dovolanie oprávnenej smeruje proti „zmeňujúcemu“ uzneseniu. Prípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) bola založená na zásade diformity (rozdielnosti) rozhodnutí odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie. O rozdielne rozhodnutia ide vtedy, ak oba sudy inak posúdili okolnosti významné pre rozhodnutie veci, v dôsledku čoho rozdielne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci,

pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštituujujúci alebo deklarujúci práva a povinnosti v právnom vzťahu účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko (vzájomný vzťah uznesenia odvolacieho súdu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v tom zmysle, či práva a povinnosti účastníkov v danom právnom vzťahu posúdili odlišne). Významné nie je ani to, či vo výrokoch rozhodnutí súdov oboch inštancií sú alebo nie sú zvolené rovnaké formulácie - aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd vo svojom uznesení posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (napríklad zhodne so súdom prvej inštancie priznal to isté, resp. zamietol, prípadne zastavil to isté), nejde o zmeňujúce uznesenie, ale o potvrdzujúce uznesenie.

11. Riešenie otázky prípustnosti dovolania oprávnenej v zmysle § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. bolo preto potrebné založiť na porovnaní (obsahu) uznesení súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu z aspektu nimi upravených práv a povinností účastníkov konania. Súd prvej inštancie v danom prípade zastavil exekúciu z dôvodu zániku práva oprávnenej na vymáhanie pohľadávky; odvolací súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a rovnako ju zastavil, pretože existoval iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade nejde o uznesenie, ktorým by odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie. Z porovnania uznesení súdov nižších inštancií totiž nevyplývajú žiadne obsahové odlišnosti z hľadiska úpravy práv a povinností účastníkov právneho vzťahu. Inými slovami, uznesenie odvolacieho súdu je po stránke obsahovej „potvrdzujúce“ (i keď formálne označené ako „zmeňujúce“), a teda ho nemožno považovať za rozhodnutie zakladajúce prípustnosť dovolania v zmysle § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

12. Dovolanie (aj vzhľadom na body 10. a 11. odôvodnenia) nesmeruje proti uzneseniam so znakmi niektorého z uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolanie oprávnenej teda v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu ku dňu podania dovolania umožňovalo uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

13. Dovolanie oprávnenej by bolo prípustné iba vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 ods. 2 O.s.p. ale dovolanie podľa odseku 1 nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu, ktorým tu treba rozumieť Exekučný poriadok. Dovoláním napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní podľa Exekučného poriadku, preto prípustnosť dovolania oprávnenej nevyplýva ani z § 237 ods. 1 O.s.p.

14. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie oprávnenej proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 239 O.s.p. a jeho prípustnosť je vylúčená aj podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Z týchto dôvodov najvyšší súd dovolanie oprávnenej, ako dovolanie smerujúce proti uzneseniu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.